

Regelen bestaae og kun tilføjer Begrænsningen i simple danske Ord enten for alle Tilfælde eller kun for dem, hvor Thinglæsning er fæstet efter 6 Uger; men at denne fuldkommen nødvendige Redactionesforandring først kan komme paa et senere Stadium og ikke nu, er en Følge af, at Ændringsforslaget først er fremkommet til tredie Behandling. Hvis jeg deraf maa uddrage en Lære, saa vil det være den, som jeg allerede har antydet, at det er i høj Grad mislikt at vente med at stille Ændringsforslag til tredie Behandling; jeg for mit Bedkommende skal utvælselig altid bestræbe mig for at komme med mine til en Sags anden Behandling; om andre Medlemmer i Thinget ville følge samme Princip, maa jeg naturligvis henstille til deres egen Afgjørelse.

Juslitsministeren: Jeg har netop befundet mig i den samme Forlegenhed med Hensyn til det foreliggende Ændringsforslag, som den ærede Ordfører. Jeg har heller ikke kunnet faae Andet ud af det, end at det gav en Regel for to Slags Forhold, nemlig deels en temporair Regel om, at de Forlig, der ikke ere thinglæste, førend denne Lov udfommer, ikke skulle kunne erøveres i Fallitboet, deels en almindelig Regel, der skulde have Varighed, om at alle de Forlig, der for Fremtiden ikke bleve thinglæste tidligere end 6 Uger, førend et Bo blev taget under Behandling, ikke skulde kunne erøveres i dette. Hvad nu den første Regel angaaer om, at de Forlig, der ikke ere thinglæste, naar den nærværende Lov træder i Kraft, ikke skulde kunne erøveres, da staaer det jo allerede i Udkastet; men skal Hensigten dermed være at lade de Forlig, der ere thinglæste paa den Tid, Loven træder i Kraft, beholde deres Executionskraft, kan jeg heller ikke have Noget derimod; thi Lovens Mening er, at den ikke skal have tilbagevirkende Kraft (Hør!). Den Bestemmelse i § 1, der gaaer ud paa, at Domme eller Forlig ikke skulle kunne erøveres i et Fallitbo, selv om de ere thinglæste, forinden Boet er taget under Behandling som fallit, kan efter de sædvanlige Regler om Loves tilbagevirkende Kraft ikke tilintetgjøre den Ret, der allerede er erhvervet paa den Tid, Loven kommer ud; der maatte

efter min Anskuelse et udtrykkeligt Lovbud, der bestemte det Modsatte, til at antage, at Forlig ikke skulde beholde den Executionskraft, de tidligere havde. Men er dette Meningen med Forslaget, saa burde det have været stillet ganske anderledes; saa kunde Lovens Regel være bleven staaende, og der kunde da have været tilføjet f. Ex. „dog skal denne Bestemmelse ikke komme de allerede erhvervede Forlig til Præjudice“ eller noget lignende. — Hvis derimod Ændringsforslaget tillige skal forstaaes paa den Maade, som jeg før bemærkede, nemlig, at for Fremtiden alle Forlig, der ere thinglæste tidligere end 6 Uger, førend et Bo tages under Behandling, skulle kunne erøveres i dette, da kan jeg ikke herom udtale mig paa den samme Maade. Jeg maa i saa Henseende ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører bemærkede, og jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at saafremt man til Begrundelse af denne Regel vilde anføre Forordningen af 28de Juli 1841, hvor der er givet en lignende Regel med Hensyn til Panteforskrivninger, da er der ikke nogen Marsagernes Lighed tilstede. Domme og Forlig som saadanne have et ganske andet Grundlag end Panteforskrivninger, hvilket maa medføre forskellige Regler. Dertil kommer, at den, der frygter for, at den, over hvem han har erhvervet en Dom, inden en kort Tid vil gaae fallit, har det i sin Magt at erøvere Dommen og gjøre Udlæg og, hvis han ikke vil gaae den strenge Veie, at lade det Udlagte realisere, at lade Udlægget staae hen, uden at skride til Realisation. Der er altsaa ingen Marsagernes Lighed tilstede mellem saadanne Retshandlinger og Domme eller Forlig. Jeg skal gjentage det. En saadan Retshandling, som Frd. af 28de Juli 1841 omhandler, hvorfra man mulig kunde ville slutte, hvortil maastee de Herrer Forslagsstillere ere blevne ledede ved nogle Udtryk i den Betænkning, som Landslover samt Hof- og Stadsretten har afgivet, og hvori en Minoritet har meent, at man kunde sætte en saadan Grændse af 6 Uger, en saadan Retshandling giver en reel Ret, medens Domme og Forlig ikke give nogen reel Ret i og for sig, men blot en Afgang til en saadan gennem Udlæg. Der er altsaa ikke nogen saadan